

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1ObdoV/15/2014
Identifikačné číslo spisu:	9014895243
Dátum vydania rozhodnutia:	26.11.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Ivana Izakovičová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:9014895243.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: „A VISTA“ Spółka z o. o. Export - Import Marek Latusek, so sídlom: ul. Staszica 10 m 3, Rzeszów, Polska, IČO: 005130859, proti žalovanej: Emília Balombiniová VŠB Export - Import, Orechová 108, IČO: 17 302 706, zastúpenej: JUDr. Bartolomejom Kaščákom, advokátom, M. R. Štefánika 171, 093 01 Vranov nad Topľou, o zaplatenie 4 361,30 USD (pôvodne 6 237,-- USD) s príslušenstvom, na dovolanie žalovanej proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 29. apríla 2014 č. k. 4 Obo 16/2013-254, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovanej o d m i e t a .
Žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, rozsudkom zo dňa 29. 04. 2014 č. k. 4 Obo 16/2013-254 potvrdil rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 31. 10. 2012 č. k. 10Cb/526/1992-235, ktorým súd prvého stupňa uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 4 361,30 USD (pôvodne 6 237,-- USD) so 6% úrokom z omeškania od 22. 06. 1992 do zaplatenia a nahradiť trovy konania vo výške 828,05 Eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

V odôvodnení rozhodnutia uviedol že, predmetom konania je žalobcom uplatnený nárok na zaplatenie kúpnej ceny 4 361,30 USD so 6% úrokom z omeškania od 22. 06. 1992 do zaplatenia, opodstatnenosť ktorého odôvodňuje tvrdením, že žalovanej v roku 1991 dodal zemiaky, ktorých cenu riadne vyúčtoval, a ktorú žalovaná v uplatnenom rozsahu nezaplatila. V prejednávanej veci žalobca preukázal, že na základe zmluvy č. 2/91 zo dňa 11. 06. 1991 dodal žalovanej zemiaky, ktoré aj vyúčtoval faktúrami č. 21, 22, 23, 24, 25 a 26. Žalovaná právo žalobcu na zaplatenie kúpnej ceny (ustálenej sumou 4 361,30 USD po zohľadnení námietok žalovanej v predchádzajúcich fázach konania a čiastočnom zamietnutí žaloby), nenamietala. Odvolací súd poukazuje aj na skutočnosť, že žalovaná na pojednávaní prvostupňového súdu dňa 13. 04. 1999 založila do spisu listinný dôkaz - bez označenia, bez dátumu, s označením účastníkov konania a ich podpismi, s textom: „Svojím podpisom potvrdzujem, že som si požičal od Firmy „VŠB“ Emílie Balombiniovkej na nákup zemiakov 2000,--USD a 65 222,-- Kčs. Toto potvrdenie slúži ako doklad pre obidve strany.“ Žalobca na pojednávaní prvostupňového súdu dňa 26. 10. 1999 namietol pravosť

tejto listiny tvrdiac, že je falošná, vyhotovená odstrihnutím z protokolu napísaného dňa 02. 09. 1991 a dopísaním textu. Odvolací súd sa pri tejto skutočnosti opiera o uznesenie Najvyššieho súdu zo dňa 28. 02. 2002 č. k. 4 Obo 130/2000-103, v ktorom okrem iného uviedol, že pre podrobnejšie skúmanie obsahu tohto dokladu žalovaná musí do spisu doložiť originál predmetného protokolu. S poukazom na rozporné tvrdenia žalovanej a fakt, že predmetnú listinu po celý čas konania do spisu nedoložila, odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil aj so záverom prvostupňového súdu, ktorý skonštatoval, že žalovaná požičanie peňazí v sume 4 361,30 USD žalobcovi nepreukázala, a teda právne nepodložila svoje tvrdenie o tom, že má voči žalobcovi započítateľnú pohľadávku. Naproti tomu žalobca preukázal svoje právo na zaplatenie kúpnej ceny, ktoré mu vzniklo na základe zmluvy č. 2/91 zo dňa 11. 06. 1991, kedy dodal žalovanej zemiaky, ktoré aj vyúčtoval faktúrami č. 21, 22, 23, 24, 25 a 26, čo žalovaná nenamietala. Obranou žalovanej bolo tvrdenie o existujúcej započítateľnej pohľadávke vo výške 4 361,30 USD, ktorú žalobcovi požičala, čoho primárnym dôkazom mal byť bližšie neoznačený listinný doklad predložený žalovanou, namietaný žalobcom ako falošný, vyhotovený z protokolu zo dňa 02. 09. 1991. Žalovaná na základe výzvy súdu predmetný protokol nepredložila, produkovala ďalšie rozporné tvrdenia o čase, mieste a spôsobe odovzdania pôžičky žalobcovi. Odvolací súd s poukazom na uvedený skutkový stav konštatuje, že súd prvého stupňa nemal dôvod pochybovať, že žalovaná neunesla dôkazné bremeno, keďže nepreukázala pravdivosť tvrdení, pre konanie relevantných, spôsobilých privodiť pre ňu priaznivé rozhodnutie súdu.

Odvolací súd vo vzťahu k námietke žalovanej týkajúcej sa aktívnej legítimácie žalobcu vyslovil názor, že ide o účelovú obranu vzhľadom k tomu, že ju vzniesla až pri svojom poslednom odvolaní, pričom z obsahu spisu vyplýva, že prvostupňový súd pred svojím posledným, v poradí piatym rozsudkom, rozhodol vo veci štyrikrát s tým, že odvolací súd v troch prípadoch zrušil prvostupňové rozhodnutie na odvolanie žalovanej. Ďalej dodáva, že vzhľadom na dĺžku konania v predmetnej veci, začatého dňa 22. 06. 1992, mali tak žalobca, ako aj žalovaná vytvorený dostatočný časový priestor k realizovaniu svojich práv ako účastníkov konania. Odvolací súd napriek tomu vec preskúmal, a nedostatok vecnej legítimácie (aktívnej na strane žalobcu a pasívnej na strane žalovanej) nezistil, nakoľko žalobca a žalovaná boli účastníkmi zmluvy č. 2/91, ktorou bol založený hmotnoprávny vzťah medzi nimi, a od ktorej sa odvíjal predmet konania o zaplatenie 4 361,30 USD. Odvolací súd má za to, že uvedením „Export - Import“ Marek Latusek v označení žalobcu v záhlaví všetkých doterajších súdnych rozhodnutí, ide o dopĺňujúce údaje konkretizujúce zahranično-obchodnú činnosť žalobcu s uvedením jeho konateľa a ďalej uvádza, že obdobne je tomu tak aj v označení žalovanej, kde okrem jej obchodného mena „Emília Balombiniová VŠB“ je v záhlaví súdnych rozhodnutí uvedené „Export - Import“.

Z týchto dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, uznesenie súdu prvého stupňa, v zmysle ust. § 219 O. s. p. ako vecne správne potvrdil.

Proti vyššie uvedenému rozsudku podala žalovaná prostredníctvom svojho právneho zástupcu dovolanie, ktoré oprela o ust. § 237 písm. f/ O. s. p. (účinného do 31. 12. 2014, ďalej len O. s. p.) a uviedla, že postupom súdu jej bolo odopreté právo preukázať svoje tvrdenia nevyhovením jej návrhu na vykonanie dôkazu - vypočutie svedkov. Z toho dôvodu taktiež nesúhlasí s názorom odvolacieho súdu, ktorý zhodnotil, že žalovaná neunesla dôkazné bremeno, keď nepriložila originál listiny na preukázanie svojich tvrdení. V dovolaní ďalej uvádza, že rozhodnutie odvolacieho súdu nezohľadnilo ňou vznesené námietky a stotožnilo sa s odôvodnením prvostupňového rozsudku v celom rozsahu. Najmä podľa žalovanej súd nezistil právne postavenie žalobcu a nezaujal stanovisko k návrhu na výsluch svedkov. Žalovaná prikladá k dovolaniu dôkaz k vznesenej námietke nedostatku právnej subjektivity žalobcu. Uvádza, že podľa predpisov platných v Poľskej republike bolo nariadené, aby právnické osoby ku dňu 31. 12. 2013 sa povinne preregistrovali do Krajského registra súdneho, inak stratia možnosť podnikania, čo znamená ukončenie existencie spoločnosti, aj keď v právnom zmysle nebudú likvidované. Z priloženého výpisu z Obchodného registra v poľskom jazyku má byť dokázaná skutočnosť, že žalobca do uplynutia uvedeného termínu preregistrovaný nebol.

Žalobca sa k dovolaniu žalovanej nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 2 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania v zmysle § 243a ods. 1 O. s. p. najskôr skúmal, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Podľa ust. § 236 ods. 1 O. s. p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Podľa ust. § 237 O. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo, alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca, alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Aj v tomto prípade je prípustnosť dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku upravená len v súvislosti s právoplatným rozhodnutím odvolacieho súdu, z čoho vyplýva, že uvedené ustanovenia neumožňujú podať dovolanie účastníkovi konania proti rozhodnutiu súd dovolacieho.

Podľa ust. § 239 ods. 1 O. s. p. je dovolanie prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenských (§ 239 ods. 1 písm. c/O. s. p.) na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c /.

Podľa ust. § 239 ods. 2 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o priznaní (nepriznaní) účinkov cudziemu rozhodnutiu na území Slovenskej republiky.

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako súdu odvolacieho. V zmysle ust. § 238 O. s. p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vydanému v procesnej forme rozsudku, je prípustné, ak je ním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 238 ods. 1 O. s. p.) alebo rozsudok odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu, vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O. s. p.), alebo rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 (§ 238 ods. 3 O. s. p.).

Dovoláním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu znaky vyššie uvedených rozhodnutí nemá. V prejednávanej veci odvolací súd síce rozsudok Krajského súdu v Košiciach ako súdu prvého stupňa vo veci samej potvrdil, avšak vo výrokovej časti svojho rozhodnutia prípustnosť dovolania nevyslovil. Rovnako nejde o potvrdenie takého rozsudku prvostupňového súdu, ktorým by súd prvého stupňa vo svojom výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O. s. p., vzhľadom na ktorú skutočnosť je nepochybné, že dovolanie žalovanej v zmysle § 238 ods. 1 až 3 O. s. p. prípustné nie je.

S prihliadnutím na ust. § 242 ods. 1 veta druhá O. s. p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O. s. p. (či už to účastník konania namieta alebo nie), Najvyšší súd Slovenskej republiky sa neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku podľa § 238 O. s. p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je

pripustné podľa § 237 O. s. p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia, majúcich za následok tzv. zmätočnosť rozhodnutia. Z hľadiska pripustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak je konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O. s. p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, v ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 238 O. s. p. vylúčené.

Zamerajúc sa na dovolateľkou tvrdenú procesnú vadu konania podľa § 237 písm. f/ O. s. p., dovolací súd prednostne skúmal, či žalovanej nebola postupom odvolacieho súdu odňatá možnosť pred ním konať. K odňatiu jej možnosti konať pred súdom malo podľa jej názoru dôjsť tým, že odvolací súd jej podľa ust. § 237 písm. f/ O. s. p. odňal možnosť konať pred súdom tým, že nevypočul ňou navrhnutých svedkov.

Žalovaná svoj návrh na vypočutie navrhovaných svedkov predniesla na pojednávaní Krajského súdu v Košiciach dňa 13. 04. 1999 (č. I. 63 spisu), kde do zápisnice uviedla, že ak bude žalobca namietat pravosť originálu potvrdenia o prevzatí 2 000,-- USD a 65 222,-- Kčs, navrhuje vypočúť ako svedkov N. B., fyto kontrolórku v UKSUP Košice, G. Y., šoféra a J. J., priateľa žalovanej. Predmetné potvrdenie o prevzatí, predložené vo fotokópii, v ktorom sa uvádza: „Svojím podpisom potvrdzujem, že som si požičal od firmy „VŠB“ Emílie Balombiniovej na nákup zemiakov 2 000,-- USD a 65 222,-- Kčs. Toto potvrdenie slúži pre obidve strany.“, spochybnil žalobca, ktorý ho označil za falošné, vyrobené odstrihnutím z protokolu zo dňa 02. 09. 1991 (overená fotokópia založená v prílohovej obálke na č. I. 61). Z obsahu spisu v prejednávanej veci je zrejmé, že napriek výzve súdu predmetné potvrdenie, ktoré by vyvrátilo sporné tvrdenia žalovanej, do spisu žalovaná nedoložila. Z tohto dôvodu by bolo vypočutie uvedených svedkov predčasné a nadbytočné.

Pojem „odňatie možnosti konať pred súdom“ zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení nedefinuje ani nešpecifikuje. Pod odňatím možnosti konať pred súdom je preto potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký vadný postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré sú mu Občianskym súdnym poriadkom priznané za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O. s. p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. Citované ustanovenie, odňatie možnosti konať pred súdom, výslovne dáva do súvisu s faktickou činnosťou súdu a nie s jeho právnym hodnotením veci, vysloveným v napadnutom rozhodnutí.

Odňatím možnosti konať pred súdom nemôže byť ani zákonné rozhodnutie všeobecného súdu nevykonať navrhovaný dôkaz. Podľa ust. § 120 O. s. p. účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná. K tomu ustanoveniu sa vyjadril Ústavný súd Slovenskej republiky nálezom zo dňa 30. 09. 2010, sp. zn. I. ÚS 350/2008, v ktorom uvádza, že „Dokazovanie v občianskom súdnom konaní prebieha vo viacerých fázach; od navrhnutia dôkazu cez jeho zabezpečenie, vykonanie a následné vyhodnotenie. Kým navrhovanie dôkazov je právom a zároveň procesnou povinnosťou účastníkov konania, len súd rozhodne, ktorý z označených (navrhnutých) dôkazov vykoná. Uvedené predstavuje prejav zákonnej právomoci všeobecného súdu korigovať návrhy účastníkov na vykonanie dokazovania sledujúc tak rýchly a hospodárny priebeh konania a súčasne zabezpečiť, aby sa zisťovanie skutkového stavu dokazovaním držalo v mantineloch predmetu konania a aby sa neuberalo smerom, ktorý z pohľadu podstaty prejednávanej veci nie je relevantný.“ Ďalej uvádza, že v odôvodnení rozhodnutia všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd pripomína, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania

(I. ÚS 241/07).

Žalobca poukázal na písomné doklady, ktoré predložil, a ktorými preukázal existenciu svojho právneho nároku. Žalovaná svoje právo odvodzovala od listiny, ktorej pravosť mala preukázať doložením originálu protokolu zo dňa 02. 09. 1991, čím by vyvrátila pochybnosti o spornom potvrdení o pôžičke, tento však súdu v konaní nepredložila.

Rozhodnutie odvolacieho súdu, ako aj rozhodnutie súdu prvého stupňa jasne a zrozumiteľne opisuje a odôvodňuje postup vykonaného dokazovania a dôvody, ktoré viedli k rozhodnutiu vo veci samej. V prejednávanvej veci je nesporné žalobcove preukázanie svojho práva, naproti ktorému stojí tvrdenie žalovanej o existencii započítateľnej pohľadávky, ktorej spornosť mohla a mala možnosť vyvrátiť doložením originálu spomínaného protokolu, čo však neurobila. Bolo na rozhodnutí súdu, ktoré z navrhnutých dôkazov považuje za potrebné vykonať, aby dospel k rozhodnutiu vo veci samej. Dôsledkom tohto uváženia bolo odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, ako aj odôvodnenie rozhodnutia súdu prvého stupňa, kde súdy prvého aj odvolacieho stupňa sa dôkladne venujú problematike neunesenia dôkazného bremena žalovanou a právnym úvahám k tomuto záveru vedúcim. Z hľadiska § 237 písm. f/ O. s. p. je rozhodujúce len to, či účastník konania v dôsledku nesprávneho postupu súdu bol ukrátený na svojich procesných právach alebo nie. Procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. zakladá okrem iného aj nedostatočné (súčasne nezrozumiteľné) odôvodnenie súdneho rozhodnutia, pre ktoré je toto nepreskúmateľné, ktorú vadu však dovolací súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia, ako aj konania, ktoré jeho vydaniu predchádzalo, nezistil.

Žalovaná v podanom dovolaní opätovne poukazuje na absenciu aktívnej legitímácie na strane žalobcu, k čomu prikladá odpis z Obchodného registra v poľskej reči, z ktorého má vyplývať skutočnosť, že podľa predpisov platných v Poľskej republike bolo nariadené, aby právnické osoby ku dňu 31. 12. 2013 sa povinne preregistrovali do Krajského registra súdneho, inak strácajú možnosť podnikania, aj keď v právnom zmysle nebudú likvidované. Ako uviedla dovolateľka, právnická osoba, t. j. žalobca, nie je vymazaný z Obchodného registra, nakoľko nesplnenie podmienky zápisu do „osobitného registra“ nemá vplyv na právnu existenciu subjektu, ako to vyplýva z obsahu predloženého dokladu.

Dovolateľka napokon tvrdí, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Súd však právnym posúdením veci účastníkovi konania možnosť uplatnenia jeho procesných práv v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. neodníma. Právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je Najvyšším súdom Slovenskej republiky považované za relevantný dovolací dôvod, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie, zároveň je ale zhodne zastávaný názor, že (ani prípadné) nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov, procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. nie je (I. ÚS 164/2012). V prejednávanvej veci by uvedený dovolací dôvod bolo možné úspešne použiť, len ak by prípustnosť dovolania vyplývala z § 238 O. s. p., v posudzovanom prípade však tomu tak nie je.

Keďže v danom prípade dovolanie žalovanej proti rozsudku odvolacieho súdu nie je podľa § 238 O. s. p. prípustné a vady uvedené v § 237 O. s. p. zistené neboli, Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací, dovolanie žalovanej podľa § 243b ods. 5 veta prvá O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p., ako neprípustné odmietol.

O trovách dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 243b ods. 5 veta prvá O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p. žalobca bol v dovolacom konaní úspešný, a preto by mu patrila náhrada trov dovolacieho konania. Keďže mu však trovy v dovolacom konaní nevznikli, dovolací súd mu náhradu trov dovolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 5:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.